Єднаймося в Просвіті!

Галицька Просвіта

Ну що б, здавалося, слова…
Слова та голос – більш нічого.
А серце б'ється-ожива,
Як їх почує!.. Знать, од Бога
І голос той, і ті слова
Ідуть меж люди!..
Тарас ШЕВЧЕНКО

12 (427)
21 березня 2013 р.

Тижневик "Галицька Просвіта" * Засновник – Івано-Франківське ОО ВУТ "Просвіта" ім. Т. Шевченка * Свідоцтво – ІФ № 521 від 15.06.2004 р. * Шеф-редактор – Степан Волковецький * Головний редактор – Богдан Вівчар * Літературний редактор – Ірина Шумада * Верстка – Марія Дзебчук * Набір – Наталія Дяченко * Друк – КП фірма "ЛІК" * Тираж – 2000 примірників * Замовлення – № 1049 * Наша адреса: 76018, м. Івано-Франківськ, вул. М. Грушевського,18 * тел. (0342) 75-05-86, * тел./факс (03422) 2-38-67 * e-mail: oblasna-prosvita@ukr.net * http://uaprosvita.if.ua/ * Наші реквізити: Р/р 26003300012896 в ПАТ "Ідея Банк" МФО 336310, код 04929075. * За зміст і достовірність інформації у рекламі відповідає рекламодавець * Редакція не завжди поділяє позицію авторів публікацій і подає матеріали для дискусії * За точність викладених фактів відповідає автор * Редакція застерігає за собою право редаґувати і скорочувати матеріали * Листування з читачами – тільки на сторінках газети

Як ми повідомляли, в лютому в Києві відбувся ІІІ етап Всеукраїнського форуму «На захист української мови та державності». Серед ухвал актуальними є «Звернення до українського народу» (див. «Галицька Просвіта», ч. 10 за 7 березня), а також звернення до Президента України щодо збереження мовної ситуації.

КОНСТИТУЦІЯ – ВИЩИЙ ЗАКОН ДЛЯ ВСІХ!

ЗВЕРНЕННЯ

до Президента України

ІІІ етапу Всеукраїнського форуму «На захист української мови та державності»

Здійснювана під Вашим керівництвом внутрішня і зовнішня політика прирікає українське суспільство на деґрадацію, позбавляє його європейської цивілізаційної перспективи, руйнує українську Україну і створює реальну загрозу її державності. Ваші спроби поліпшити економічну ситуацію в країні не шляхом прозорих реформ, а з допомогою односторонніх поступок Росії у військово-політичній та гуманітарній сферах, крім шкоди національній безпеці України, лише заохотили кремлівських імпершовіністів до розширення масштабів багатоходової спецоперації, кінцевою метою якої є знищення ідентичності української нації та ліквідація української державності.

Особливу загрозу для самого існування України як незалежної, демократичної, національної держави європейського зразка створюють освячені Вашими підписами, нелеґітимно ухвалені Верховною Радою юридично нікчемні законопроекти «Про засади державної мовної політики» та «Про всеукраїнський референдум». Ними створені механізми витіснення української мови з усіх сфер суспільного життя, насамперед, зі сфери освіти, надання російській мові статусу державної, запровадження доко-рінних змін конституційного ладу у спосіб, не передбачений діючою Конституцією, та втягнення України до Митного союзу.

Підписуючи згадані документи, Ви діяли не як ґарант Конституції України, а як її правопорушник і співучасник кремлівської спецоперації проти державності України та її європейського інтеґраційного вибору.

В Україні при повній бездіяльності контрольованої Вами влади вільно діють фінансовані й керовані з Росії антиукраїнські організації та партії, які виступають проти української мови й державності, сіють зерна розбрату й ворожнечі в суспільстві.

Незважаючи на постійні протести громадськості, членом сформованого Вами Уряду залишається Д. Табачник, який, не приховуючи своїх расистських україно-фобських поглядів, свідомо й послідовно за-проваджує заходи, спрямовані на деукраїнізацію і тотальне руйнування української системи освіти.

(Чит. 2 стор.)

МІСЦЕВЕ САМОВРЯДУВАННЯ

29 БЕРЕЗНЯ – СЕСІЯ ОБЛАСНОЇ РАДИ

Перший заступник голови обласної ради Олександр Левицький видав розпорядження про скликання 21-ої сесії обласної ради 29 березня (поч. о 10 год.) у залі засідань облради (IV поверх) з таким порядком денним:

1. Про визнання повноважень депутатів обласної ради шостого демократичного скликання В. М. Грабовецького, І. М. Угрина, І. І. Харука.
2. Про виконання обласного бюджету за 2012 рік.
3. Про програму соціально-економічного та культурного розвитку області на 2013 рік та основні напрями розвитку в 2014 і 2015 роках.
4. Про реґіональну цільову програму розвитку молодіжного житлового будівництва в області на 2013–2017 роки.
5. Про патріотичне виховання молоді в області.
6. Про реґіональну цільову програму розвитку рибництва на період до 2020 року.
7. Про стан виконання реґіональної цільової програми заходів та робіт у галузі розвитку земельних відносин в Івано-Франківській області до 2020 року.
8. Про стан законності в області за 12 місяців 2012 року.
9. Майнові питання.
10. Про надання згоди на отримання спеціальних дозволів на користування надрами.
11. Інші питання.

А перед тим 26 березня пройде день депутата в обласній раді (поч. о 10 год. в залі засідань облради (IV поверх).

Перед депутатами на тему виробництва природного газу зі сланцевих порід виступить реґіональний директор ТОВ «Шеврон Україна» Пітер Кларк, з порядком реєстрації прав на нерухоме майно відповідно до вимог новоухвалених законодавчих актів ознайомить начальник реєстраційної служби головного управління юстиції в області Андрій Соболевський, а з програмою соціально-економічного та культурного розвитку області на 2013 рік та основними напрямами розвитку у 2014 і 2015 роках – директор департаменту економіки облдержадміністрації Володимир Попович. Перший заступник голови облради Олександр Левицький поінформує депутатів про питання, що вносяться на розгляд сесії обласної ради.

ВСЕЛЕНСЬКА ВІСТКА

М А Є М О

Цими словами кардинал-диякон Туран оголосив про обрання нового понтифіка Католицької Церкви. 13 березня найкоротший в історії Церкви конклав під час п'ятого голосування обрав папу. Ним став архієпископ Буенос-Айреса кардинал Хорхе Маріо Берґольйо. Це перший папа-єзуїт і перший представник Латинської Америки, де живе 40 відсотків католиків усього світу. Першу появу перед народом папа Франциск розпочав із жарту: «Ви знаєте, що обов'язком конклаву було вибрати нового єпископа Рима. Схоже, що мої брати-кардинали знайшли його майже на кінці світу».

Кардинал Хорхе Маріо Берґольйо народився 17 грудня 1936 року в Буенос-Айресі (Арґентина), в родині емігранта-італійця, залізничного працівника. Він був наймолодшим із п'ятьох дітей. Отримав диплом техніка з хімії. Закінчив семінарію, вступив у «Товариство Ісуса» (орден єзуїтів). Вищу богословську освіту здобував у єзуїтському університеті «Сальвадор» у Буенос-Айресі. Висвячений у сан священика 1969 року. Вражені його навичками лідера, єзуїти-керівники отця Хорхе висунули його на вищі позиції у «Товаристві Ісуса», тож у 1973–1979 р. він був Провінціалом Арґентини. У 1980 р. дістав призначення на ректора своєї alma mater – семінарії св. Йосифа. Обіймав цю посаду до 1986 р. Потім у Німеччині працював над докторською дисертацією. У червні 1997 року став єпископом з правом успадкування архієпархії Буенос-Айреса, а з лютого 1998 року – архієпископом Буенос-Айреса і, що особливо приємно греко-католикам, ординарієм католиків східного обряду в Арґентині. Зауважимо: це велика рідкість для єзуїта у немісійних країнах. У лютому 2001 року його піднесли до гідності кардинала.

Франциск, як кожний єзуїт, невибагливий у щоденному побуті: донедавна жив у маленькій квартирі, відмовився від автомобіля з водієм і користувався громадським транспортом. Цю традицію Франциск продовжив і в перший день свого перебування на Святому престолі. Будучи архієпископом столиці Арґентини, часто відвідував найбідніші квартали, де його вельми шанують і поважають.

Папа відомий доктринальним консерватизмом: виступає проти абортів і евтаназії, засуджує гомосексуалізм і одностатеві шлюби, вважає, що гей-усиновлення є однією з форм дискримінації щодо дітей.

76-літній кардинал не випадково вибрав собі ім'я Франциска. Адже ім'я, яке приймає новообраний понтифік, несе в собі ідею його власного бачення служіння Церкві. Він любить Хорхе Луїса Борхеса, Достоєвського, оперу… А ще – він прихильник і почесний член футбольного клубу «Сан-Лоренсо», десятикратного чемпіона Арґентини.

Франциск вільно розмовляє італійською та німецькою мовами.

Новообраний папа Франциск – вихованець нашого владики Степана Чміля, який похований у базиліці Св. Софії в Римі.

«Нинішній папа, а тоді студент салезіянської школи, прислуговував тоді ще о. Чмілю під час Служби Божої, – розповів Глава УГКЦ блаженніший Святослав. – Отож Святіший Отець дуже добре знає і про нашу Церкву, і про нашу Літургію та обряд, і про нашу духовність. Тому, гадаю, ми справді будемо мати в його особі того Святішого Отця, який дбатиме про нашу Церкву. І я сподіваюся, що з цим папою нас чекають дуже гарні події в майбутньому».

НОВИНИ УКРАЇНИ І КРАЮ

Духовному провідникові нації

В Івано-Франківську на майдані Шептицького буде встановлений пам'ятник митрополитові Української Греко-Католицької Церкви Андрею Шептицькому.

Майдан Шептицького є однією з центральних площ обласного центру, що розташована поруч із катедральним собором Святого Воскресіння – головним храмом Івано-Франківської єпархії УГКЦ.

Перший внесок в обсязі 50 тисяч гривень на спорудження пам'ят-ника митрополитові галицькому та предстоятелю Української Грек о - Католицької Церкви (з 1901 по 1944 рік) зі свого фонду зробили депу-тати Івано-Франківської міськради. У такий спосіб вони підтримали ініціативу свого колеґи – депутата Верховної Ради Руслана Марцінківа про вшанування пам'яті одного з найвидатніших духовних провідників нації. Депутати сподіваються і на підтримку громади і меценатів.

Цікаво, що єдиний в Україні пам'ятник Андрею Шептицькому і його братові – блаженному Климентію стоїть у селі Прилбичі Яворівського району на Львівщині,

За відставку Януковича

14 березня опозиція розпочала акцію «Вставай, Україно!». Протягом двох місяців марші й мітинґи в рамках акції пройдуть в усіх обласних центрах, а завершиться вона Всеукраїнським маршем у Києві 18 травня. «Ми хочемо, щоб люди висловили свою позицію, що вони хочуть змін у цій країні, що вони не хочуть цього Президента, зрозуміли, що у нас є наш соціально-економічний пакет, який повинен бути реалізований», – наголосив голова фракції «Батьківщина» Арсеній Яценюк. Політична мета акції – відставка

Стане зручніше

Із лютого Лисецька поліклініка частково запрацювала у новому двоповерховому приміщенні. Поки що там надають медичні послуги тільки спеціалісти терапевтичного профілю. Щоб перевести весь медперсонал у нове приміщення, потрібно провести поточний ремонт, встановити систему водопостачання, водовідведення, перекрити додатковий корпус (добудову), де функціонуватимуть інфекційне та хірургічне відділення. У перспективі у цьому ж приміщенні планують розмістити бактеріологічну лабораторію і дитячу консультацію.

Не закриють

Кількість військових медиків та медичних закладів, необхідних для надання медичної допомоги військовослужбовцям, скоротять пропор-ційно до скорочення чисельності самих Збройних сил до 2017 року. Про це заявив т. в. о. директора Військово-медичного департаменту Міністерства оборони України полковник Ігор Данильчук. «Сьогодні населення турбує подальша доля військових лікарняних закладів, що в Луцьку та Івано-Франківську. Їх не скоротять! Я вас запевняю! В подальшому вони будуть оптимізовані у деякі

Драмтеатр – на ремонті

Івано-Франківський академічний обласний музично-драматичний театр ім. І. Франка закриють з10 квітня на реконструкцію. Про це повідомив директор театру Рости-слав Держипільський. Реконструкція триватиме орієнтовно до жовтня.

ШАНОВНІ КРАЯНИ! ДОРОГІ ПРОСВІТЯНИ!

Триває передплата на газету «ГАЛИЦЬКА ПРОСВІТА».

Передплатний індекс – 91083.

ВАРТІСТЬ ПЕРЕДПЛАТИ (без оплати оформлення):

на місяць – 5,93 грн.,
на півроку – 22,83 грн.,
на рік – 44,46 грн.

ПОСТАТІ

ВІРА, ЧИН, ПРАЦЯ

У весняному передчассі у десяту річницю відходу у вічність Голови Проводу ОУН Слави Стецько укра-їнці вшанували людину, яка все своє життя зв'язала з організованим націоналістичним рухом, жила для України й зробила для неї все, що змогла.

Її боротьба за Незалежність України розпочалася за польської окупації, продовжилася за «перших совітів», під час німецької окупації і не припинялася жодного дня під час вимушеної еміґрації. Займаючи важливі становища на зовнішньополітичному відтинку боротьби, Слава Стецько відзначилася в ак-ціях, які постійно нагадували віль-ному світові, що Україна є і має волю до державної незалежності.

Вперше після довгих років вимушеної еміґрації пані Слава змогла відвідати батьківщину лише в червні 1991-го й одразу включилася в боротьбу Краю за мрію поколінь борців. Її постава і відданість, готовність перенести основну вагу боротьби організації на рідні землі були оцінені учасниками 8-го Збору ОУН, в якому вперше за довгі роки взяли участь делеґати з укра-їнських теренів. Славу Стецько обрали Головою Проводу ОУН. Цей обов'язок вона сповняла протягом двох каденцій з вірою і самопожерт-вою, не рахуючись ні з обставинами, ні з власним здоров'-ям.

Вона з чистим сумлінням могла заявити під час виголошення депутатської присяги у Верховній Раді України 19 березня 1997 року: «Я ніколи не думала над тим, ким я буду в Українській державі, але я свято вірила в майбутність українського народу, вірила, що він буде вільний, бо ж скільки м і л ь й о н і в загинуло за його волю! Я вірила в Божу справедливість».

Протягом останніх дванадцяти років життя і боротьби в Україні Слава Стецько була прикладом дієвості для патріотів. Вона постійно наголошувала, що лише віра рухає гори, що лише чин дає результат, що лише праця в народі й для народу готує перемогу національної ідеї. «Маємо працювати і за тих, хто вже не може, і за тих, хто не хоче», – наголошу-вала пані Слава. І показувала приклад, як це треба робити.

У десятиріччя відходу у вічність Слави Стецько в Івано-Франківському катедральному соборі Святого Воскресіння відбулася панахида за спокій її безсмертної душі. Всі, хто її пам'ятає, просили Бога, щоб її земна праця повернулася в Україну новими лавами борців за кращу долю нашого народу. Опісля відбулося уроцисте покладання вінка і квітів до меморіальної дошки Слави Стецько на вулиці імені Шухевича. Навіть пасічники з навколишніх сіл приходили «визволителів» медом. Про свою ж долю дізналися дуже скоро. Уже з перших днів після зустрічі визволителів були заарештовані керівники тих делеґацій, що зустрічали «визволителів». Почалися перевірки бібліотеки й вилучення «націона-лістичної» літератури, портр е т і в українських діячів. Бібліотеки закривали, книги викидали чи палили. Так було з бібліотекою «Просвіти» в Болехові. Далі – арешти свідомих українців. Під час відступу визволителі вбивали всіх, навіть душевнохворих і дітей.

Далі довідуємося, як уже з перших днів 1944 року автор допомагає повстанцям. Та Провід ОУН думав про майбутнє України і посилає молодого Василя Гука вчитися у Стрийське педагогічне училище.

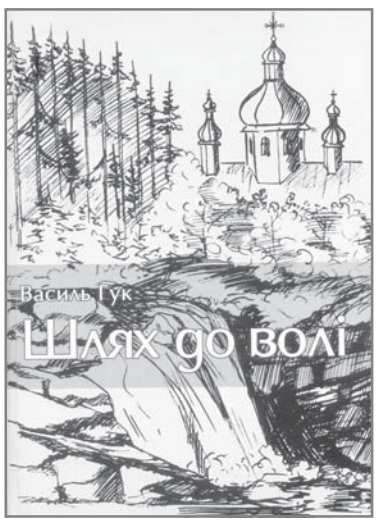
Багато цікавого дізнається читач із розповіді автора про його працю в школі. Найбільше вражає оповідь про донос учителів школи с. Іваниківка на автора, суд над ним і перебування в колонії в Сумській області. Але з Божою допомогою Василь Гук вийшов переможцем із усіх життєвих випробувань.

Словом, книга «Шлях до волі» – це історія Галичини XX століття, енциклопедія українського духу. Вона послужить школою виховання молодого покоління, яке отримає правдиву історію рідного н а р о д у , а не сфальшовану ворогами.

Подав ***Михайло РУДКОВЕЦЬКИЙ***

ІЗ КОГОРТИ БОРЦІВ

ЧЕРЕЗ ПРИЗМУ ЖИТТЄПИ-СУ

Теодор ДРОВНИЧ

На моєму столі – четверта книга відомого просвітянина Василя Гука «Шлях до волі». У ній висвітлений життєвий і творчий шлях автора, який з Божою допомогою пережив польський, німецький і совітський окупаційні режими і радіє з того, що живе і творчо працює у вісімдесят із гаком років у самостійній Україні.

Книга починається фактом, який відбувся у першого вчителя в родинному селі Церківна Михайла Гука, сина братового прадіда Василя. Михайло Гук здобув вищу освіту у Віденському університеті й прийшов працювати у рідне село. Закохався у панянку польського походження. Умовою їхнього весілля панадідича, батька панянки, був перехід на «польське». Але Михайло відповів їм: «Він не може зрадити батьківської віри, своєї мови…» За цей гордий учинок поплатився життям. Випив у панів отруєне вино.

Книга продовжується іншим повчальним прикладом, коли молитва ламає залізо. Батько автора в часи Першої світової війни був поранений і лежав, чекаючи, що його проколе російський козак. У той час молився. Розплющив очі. О чудо! Москаль далеко, а біля нього – кінь. Із батьком Василя стався й інший випадок, коли щира молитва допомогла. Потім, можливо, врятувала і самого автора, коли батько молився за щасливе повернення сина, коли його зі шкільної лави забрали на війну у 1944 році. «Ось так сила Божа, коли Його щиро, з вірою у Його допомогу просити!» – пише автор.

Детально автор описує першу совітську окупацію 19 вересня 1939 року. Нарешті визволені від

КНИЖНИК

НОВОСІЛЛЯ У СТОЛЬНОМУ ГРАДІ

У Галичі відкрили книгарню. Ініціатором та організатором виступив Національний заповідник «Давній Галич». Саме в приміщенні його адміністративної установи відкрили для галичан і всіх відвідувачів міста світ друкованого слова. Значення цієї події н е м о ж л и в о переоцінити, оскільки книгарня стала першим закладом подібного зразка, відкритим у місті з часу здобуття нашою державою Незалежності.

Із відкриттям книгарні галичан привітали генеральний директор заповідника «Давній Галич» Олександр Береговський, голова Галицької райдержадміністрації Григорій Івасишин та інші.

Після привітань і подяк усім причетним до створення і відкриття книгарні декан Галицький УГКЦ о. Василь Завірач здійснив чин освячення.

Важливими у програмі відкриття книгарні були поезії на тематику пошани й любові до книги у виконанні Ярослава Поташника і пастирське слово до галичан о. Василя Завірача. Спільно вони донесли до гостей свята, що «…людина, для якої книжка уже в дитинстві стала такою необхідною, як скрипка для музиканта, як пензель для художника, ніколи не відчуває себе обділеною, збіднілою, спустошен о ю . Дім, в якому немає книг, подібний до тіла, яке позбу-лося душі…»

Сьогодні в продажу близько сотні найменувань

Під час урочистого відкриття книгарні у Галичі

видань. Це – книги з краєзнавчої серії «Моє місто», фотоальбоми про Станиславів – Івано-Франківськ, видання, присвячені сакральному мистецтву Галичини, історії районних центрів Івано-Франківської області, дослідження етнокультурних відносин кінця XIX – початку XX століття; праці, що висвітлюють визвольну боротьбу козацтва та УПА.

Отож усі, хто цікавляться історією рідного краю і мають бажання довідатися про неї, мають змогу завітати в книгарню і знайти або замовити потрібне видання. Заклад працюватиме щоденно з 9.00 до 18.00, окрім вихідних і святкових днів.

Андрій ЧЕМЕРИНСЬКИЙ,
член НСКУ, магістр історії

ЗВЕРНЕННЯ

КОНСТИТУЦІЯ – ВИЩИЙ ЗАКОН ДЛЯ ВСІХ!

(Закінчення. Поч. на 1 стор.)

Нагадуючи про відповідальність представників влади всіх рівнів, яка лягає на кожного з них за порушення Конституції і законів У к р а -їни, **Форум вимагає від Президента України:**

використовувати передбачені Конституцією повноваження для недопущення будь-яких подальших дій законодавчої та виконавчої влади, спрямованих на підрив статусу української мови як державної та руйнації конституційних засад державності України;

дати доручення Міністерству юстиції та правоохоронним органам вжити передбачені законодавством України заходи щодо припинення на території України діяльності організацій і партій, яка несумісна з вимогами Конституції та законів України;

негайно звільнити з посади Д. Табачника за його антиукра-їнську й антидержавницьку діяльність;

забезпечити виконання всіма державними чиновниками всіх рівнів вимог статті 10 Конституції України та рішення Конституційного суду від 14 грудня 1999 року про офіційне тлумачення положень статті 10 Конституції України щодо застосування державної мови під час виконання ними службових функцій та участі в публічних заходах;

забезпечити виконання органами виконавчої влади вимог Конституції і законів України щодо використання української мови в інформаційному просторі України;

негайно внести на розгляд Верховної Ради Закон України «Про внесення змін до Закону України «Про засади державної мовної політики», підготовлений робочою групою, створеною згідно доручення Президента України від 8 серпня 2012 р., № 1-1/2109;

дати доручення Уряду України негайно затвердити державну цільову програму щодо забезпечення повноцінного функціонування державної української мови в усіх сферах суспільного життя на всій території України;

забезпечити повне виконання Урядом Державної програми роботи з закордонними українцями.

Київ, 2013

ВІД РЕДАКЦІЇ. А тим часом у Верховній Раді на вимогу фракції «Свобода» виступати у державному органі влади державною мовою голова фракції «Партія реґіонів» О. Єфремов назвав свободівців неофашистами, а реґіонали скандували: «фашисти». Де таке бачене в світі? Чи може собі дозволити французький парламентар сказати хоч одне слово німецькою – мовою колишнього окупанта? Чи в польському сеймі? Чи м о в и т и чужинською в англійському парламенті? Отож ВСТАВАЙ, УКРАЇНО!

СХАМЕНІТЬСЯ!

ГЕЙ-ДИКТАТУРА НАСТУПАЄ!

П'ЯТЬ ГОЛОВНИХ ЗАГРОЗ НОВОЇ ГОМОСЕКСУАЛЬНОЇ ІНІЦІАТИВИ УРЯДУ АЗАРОВА У ЗАКОНОПРОЕКТІ 2342

В Україні сталася непересічна подія – Уряд М. Азарова 19 лютого 2013 року подав до Верховної Ради України черговий гомосексуальний законопроект, який тепер – «без масок». В чому реальна небезпека й трагедія цього законопроекту?

По-перше. Вперше в Україні на законодавчому рівні вводиться поняття «сексуальна орієнтація» (зміна статті 2 Кодексу законів про працю). Після цього і Уряд, і парламент, і всіх охочих вже не можна буде спинити від подібних і гірших ініціатив, а також надання додаткових прав представникам сексменшин (до прикладу, усиновлювати дітей) і зеленого світла для гомосексуалістів, лесбіянок та інших видів нетрадиційних форм, що **не тільки руйнують сім'ю, але й усі підвалини здорового суспільства.**

По-друге. Вводяться безпрецедентні поняття на законодавчому рівні, а саме: непряма дискримінація, оголошений намір про дискримінацію, підбурювання до дискримінації, сприяння у дискримінації.

Це означає, що все, що ви могли б зробити чи не зробити і це кимось із представників сексменшин буде представлене як непряма дискримінація – то це вже буде дискримінація: пряма, непряма, намір чи підбурювання!!!

Або якщо ви захотіли сказати в церкві й не тільки про те, що **гомо-сексуалізм – це гріх,** то це буде розцінене не тільки як намір про дискримінацію, але й підбурювання громади до дискримінації, і тут ви не просто за це понесете звичайну відповідальність, але й адміністративну, і навіть кримінальну, оскільки:

По-третє. Законопроектом розширили рівні відповідальності включно із кримінальною. Якщо сьогоднішній закон передбачає лише відповідальність, яка передбачена законом, то цим законопроектом вже чітко передбачена **відповідальність адміністративна, цивільна і кримінальна!!!** І що най-гірше, свою невинуватість будете зобов'язані доводити ви, а не представник сексменшин, оскільки:

По-четверте. У разі наведення позивачем фактів, які дозволяють припустити, що мала місце дискримінація, обов'язок доказування необґрунтованості позовних вимог у цій частині покладається на відповідача. Тобто вже не геї будуть змушені доказувати, що ви їх дискримінували, наприклад, у проповіді назвали, що це гріх чи збочення, ні, йому достатньо буде надати аудіозапис проповіді – і ви вже будете зобов'язані доказувати, що ви не дискримінували гея!

Ось реальний шанс для сексменшин закрити рота всім, хто скаже, що вони «не такі»!

По-п'яте. Законом вводиться чітка заборона для ВСІХ, а саме: органам державної влади й місцевого самоврядування, їх посадовим особам, юридичним і фізичним особам, тобто звичайним громадянам, здійснювати будь-яку дискримінацію, намір про дискримінацію, непряму дискримінацію, підбурювання до дискримінації.

Отже, друзі, хто думав, що нам ще далеко до Штатів чи до Західної Європи, **де вже священнослужителі чи люди доброї совісті бояться говорити, що гомосексуалізм, лесбіянство – це гріх, ласкаво просимо до такої країни після ухвалення законопроекту № 2342!**

Що можна робити в такій ситуації? Головне – не мовчати й не бути байдужими чи занадто зайнятими! Щонайменше – **розповсюдьте цю статтю, посилання на неї всім людям, кому не байдужа доля України, починайте к а м п а н і ю у соцмережах, пишіть листи Президенту, головам фракцій Верховної Ради, пікетуйте. Тільки не мовчіть!**

Сергій ГУЛА, *адвокат*

РЕЗОНАНС

РОЗДУМУЮЧИ НАД ПРОЧИТАНИМ

У «Галицькій Просвіті» (№ 10 за 7 березня) опубліковане повідомлення «Палаюча ватра», в якому йдеться про книжку «З історії «Просвіти» Тлумацького району: минуле і сучасне». Добру справу зробили просвітяни району. Книжка виграла б, на мою думку, якби серед семи упорядників був бодай один виходець із давніх просвітянських родин із самого Тлумача. Статтю підписала Михайлина Боднар, куратор Тлумацького райміськоб'єднання «Просвіта». Якщо авторка статті сприяла організації роботи районного об'єднання аж до видання книжки, то заслуговує подяки.

Гадаємо, що обласне Правління визначило кураторів для всіх районів, але роботи кураторів не видно, бо якщо уважно читати чи бодай переглядати нашу газету, то з ряду районів немає інформації про роботу «Просвіти».

Кожному відомо, що «Просвіта» була ліквідована 1939 року. Все майно було забране совітами, й сліду не залишилось по всій Галичині. Та навіть слово «Просвіта» офіційно було виключене з ужитку, не кажучи про трагічні долі людей.

Дякуючи Всевишньому і чесним людям «Просвіта» існує вже близько 150-ти років, бо заснована на великій порядності наших предків. А наше покоління є свідком того, що організації часом відновлювалися з вигодою, хитрістю. Тому належно не працюють.

Коломия завжди могла думати й діяти без вказівок згори. Оригінальний задум і дія висвітлені Оксаною Островською та Василем Глаголюком у статті «Читатимуть «Кобзаря» громадою». Варто прочитати й узяти до виконання цей проект усім просвітянським організаціям області.

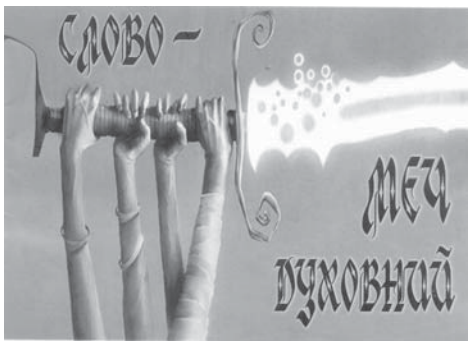
У цьому ж номері читаємо, що покутяни видали книжку «Літопис «Просвіти». Три зорі Василя Равлюка», автором якої є її довголітній голова Мирослав Попадюк. Варто було б мати таку цікаву книжку не тільки на Снятинищі чи Тлумаччині, а й в усіх райміськоб'єднаннях. І дякувати просвітянину, так і буде, бо він благо-дійно передав книжку в усі райони.

Треба думати, що підготовка й випуск книг районними й міськими об'єднаннями є найбільш доцільними, бо уродженці міст і сіл, де живуть їхні діти, батьки, родичі будуть старатися бути найбільш об'єктивними.

Варто, щоб куратори, якщо такі визначені обласним Правлінням, працювали конкретно або відсторонювалися, даючи дорогу молодим людям, не защепленим демагогією, дурманом недалекого минулого. Вперед у добрих справах ідуть ті, хто задивлений у Бога і чесних людей.

Богдан ЧЕРЕВАТИЙ

ВАРТО ПАМ'ЯТАТИ

УКРАЇНСЬКІ ПИСЬМЕННИКИ Й ВІДОМІ ЛЮДИ ПРО МОВУ

Мов поганих не існує в світі,
Є лише погані язики.

А. БОРТНЯК

Раби – це нація, котра не має Слова. Тому й не зможе захистить себе.

Оксана ПАХЛЬОВСЬКА

Мова – це наша національна ознака, в мові – наша культура, сутність нашої свідомості.

Іван ОГІЄНКО

Руйнування мови – основи національної культури – це вже не просто вина, а злочин держави перед народом.

А. МОКРЕНКО

Нації вмирають не від інфаркту. Спочатку їм відбирає мову. Ми повинні бути свідомі того, що мовна проблема для нас актуальна і на початку XXI століття, і якщо ми не схаменемося, то матимемо дуже невтішну перспективу.

Ліна КОСТЕНКО

Мова – душа кожної національності, її святощі, її найцінніший скарб.

Іван ОГІЄНКО

Засвоюючи рідну мову, дитина засвоює не самі тільки слова, їх сполучення та видозміни, але безліч понять, поглядів на речі, велику кількість думок, почуттів, художніх образів, логіку і філософію мови…

Костянтин УШИНСЬКИЙ

Мова – це не тільки простий символ розуміння, бо вона витворюється в певній культурі, в певній традиції. В такому разі мова – це найясніший вираз нашої психіки, це найперша сторожа нашого психічного я. І поки живе мова – житиме й народ, яко національність… От чому мова завжди має таку велику вагу в національному рухові, от чому ставлять її на перше почесне місце серед головних наших питань.

Іван ОГІЄНКО

Скільки української мовної території, стільки й української державності.

Іван ЗАЄЦЬ

Щоб любити – треба знати, а щоб проникнути в таку тонку й неосяжну, величну й багатогранну річ, як мова, треба її любити.

Василь СУХОМЛИНСЬКИЙ

Рідна мова дається народові Богом, чужа – людьми, її приносять на вістрі ворожих списів.

В. ЗАХАРЧЕНКО

Мова – це форма нашого життя, життя культурного й національного, це форма національного організування.

Іван ОГІЄНКО

Мова – далеко не тільки «засіб спілкування», тобто передачі «вже готових думок», як нас усіх учили в імперській школі. Куди серйозніша її місія – бути способом народження тих думок: коли «нема мови», людині просто-напросто «нема чим думати».

Оксана ЗАБУЖКО

Мова – це не просто спосіб спілкування, а щось більш значуще. Мова – це всі глибинні пласти духовного життя народу, його історична пам'ять, найцінніше надбання віків, мова – це ще й музика, мелодика, барви буття, сучасна художня, інтелектуальна і мислительська діяльність народу.

Олександр ОЛЕСЬ

Найбільше і найдорожче добро в кожного народу – це його мова. Ота жива схованка людського духу, його багата скарбниця, в яку народ складає і своє давнє життя, і свої сподіванки, розум, досвід, почування.

Панас МИРНИЙ

Мова росте елементарно, разом з душею народу.

Іван ФРАНКО

Знищити нашу мову неможливо – це те саме, що запломбувати Ніагару.

Лесь ТАНЮК

Доля української мови – то є водночас й доля української держави й нації.

Ігор ЛОСЄВ

Ти лиш храм збудуй, а люди в нього прийдуть.

Ліна КОСТЕНКО

Я ще можу не противитись, коли ображають мене як людину, але коли ображають мій народ, мою мову, мою культуру, як же я можу не реаґувати на це?

Михайло КОЦЮБИНСЬКИЙ

Людина, яка втратила свою мову, – неповноцінна, вона другорядна в порівнянні з носієм рідної мови.

Павло МОВЧАН

Мова – духовне багатство народу.

Василь СУХОМЛИНСЬКИЙ

Мова – втілення думки. Що багатша думка, то багатша мова. Любімо її, вивчаймо її, розвиваймо її! Борімося за красу мови, за правильність мови, за приступність мови, за багатство мови.

Максим РИЛЬСЬКИЙ

ДОЛЯ УКРАЇНОК

…8 грудня 1884 року у Станиславові відбулася подія, яка ознаменувала зародження жіночого руху в Україні: письменниця-демократка Наталія Кобрин-ська зі своїми однодумцями під ідейним впливом Івана Франка організувала Товариство руських (тобто українських – В. М.) жінок. Це був своєрідний протест українського жіноцтва проти існуючого несправедливого ладу, проти суспільної кривди й приниження жінки. Організацією товариства свідомі українки

ЖІНКИ «ПЕРШОГО ВІНКА»

(Продовження. Поч. у №№ 7–11)

Михайлина Рошкевич брала безпосередню участь у редаґуванні альманаху. З цією метою переїхала до Болехова – до Наталії Кобринської, у спілкуванні з якою знайшла роз-раду і творче натхнення. Тут й одружилася. Активно працювала з тодішнім літературно-мистецьким гуртом. Її новели в «Першому вінку», що віддзеркалювали становище жінки жорстокого суспільного ладу, майстерно передають психологічний стан людини з її душевними муками й терпіннями, з її болючими думками, чорною журбою, розпачем і безвиходдю. Їх схвально зустріли читацькі кола. Письменниця отримала багато запрошень до співпраці з літературно-мистецькими виданнями.

На жаль, життєві колізії примусили письменницю полишити літературну ниву, не дали їй розвинути грані своєї неповторності. Вона присвятила себе родинному колу. Хоча, до речі, залишила спогади про людей, які надихнули її на шлях боротьби, надій, творчості – про Івана Франка і Наталю Кобринську.

* * *

…Майстром психологічної деталі показала себе в «Першому вінку» **Сидора Навроцька** (у заміжжі – Палієва) – сестра письменника й першого галицького соціолога Володимира Навроцького. Її сумно-болюча новела «Попа в сіть» (поряд з оповіданням «Товаришка» Олени Пчілки), як зазначали літературні критики, було одним із найкращих оповідань в альманасі.

Авторка викриває підступність, підлість, цинізм і зраду окремих представниць жіноцтва, що живуть і діють з однією метою – від-ловити багатого, вигідного нареченого, щоб забезпечити собі заможне й безжурне обивательське життя.

* * *

«Восени» – поетичні рядки з лірики письменниці **Олени Грицай** (1856–1914), які поетка довірила «Першому вінку». Почала писати під впливом українських народних пісень. Тож природно, що її лірика тонка, мрійлива, зі серпанком задуми, сповнена ніжно-мелодійних звуків та образності народної пісні.

Дебютувала поетеса 1885 року у львівському часописі «Зоря» циклом сумно-зажурених віршів «На могилі мужа», а у 1888 році виступила з поетичною збіркою «Весною», присвяченою пам'яті буковинського письменника Юрія Федьковича. На початку 1890-их років друкувалася також у дитячому двотижневому ілюстрова-ному художньо-педагогічному журналі «Руського товариства педагогічного» – «Дзвінок».

Лірика Олени Грицай розсипана по галицьких часописах під літературними псевдонімами Єлена Гриц., Елена Г-ц і пронизана мотивами смутку й журливої задуми. Сучасниці Олени Грицай відзначали її як діяльну учасницю культурно-освітнього жіночого руху 1880–1890 років у Галичині, зокрема в організації літературних вечорів, присвячених Тарасові Шевченку та Іванові Франку.

Померла поетеса 1914 р. у Перемишлі (нині – Польща).

* * *

…В літературно-мистецьких колах Галичини 1880–1900 років було добре знане ім'я і творчий набуток письменниці з Наддніпрянщини **Ганни Барвінок** (1828–1911). Її дівоче прізвище – Білозерська. Вона – сестра громадсько-політичного діяча і письменника Василя Білозерського. А у заміжжі – Куліш, дружина відомого українського письмен-ника, історика і громадсь-

Володимир МОРОЗЮК, *член НСПУ*

(Далі буде)

НЕЗАБУТНІ

І ГОРІВ, І ЯСНІВ, І СТРАЖДАВ ДЛЯ ТЕБЕ

Чи не кожне село й місто на Західній Україні має своїх героїв, які поклали життя на вівтар свободи. Таким героєм для сусіднього з нашим краєм Коропця є багаторічний війт селища Ілько Максимів.

Маємо знати про долю своїх земляків. Життєва лінія Ілька наскрізь пронизана безперервною боротьбою за ідеали Української Соборної Самостійної Держави. Це життя людини з непохитною вірою, твердим характером і стійкою життєвою позицією. Він прожив життя так, як повинен прожити справжній патріот. Вірив у потрібність справи, яку робив навіть тоді, коли сумнівався, чи виживе сам. Якби схожих на нього людей в Україні було більше, то і шлях держави до Незалежності не був би таким довгим і кривавим. Але завдяки тому, що такі люди все-таки були, ми сьогодні живемо в Незалежній Україні.

Праця Максиміва окупилася й не пропала, коли його вже не стало, глибинні корені душі проростали в радянські часи. Був надзвичайно активною людиною: Ілько Максимів будував читальню «Просвіти», організовував хори, кооперативні товариства, бібліотеку, урочистості до поборницьких дат визвольних змагань, насипав і освячував символічні могили українським патріотам, закладав нову церкву, будував молочарню…

Життєвий літопис Ілька Максиміва – справжнє джерело історичного минулого нашого селища. Не маючи письменницького таланту, ані відповідної освіти, але маючи за собою пройдений тернистий життєвий шлях, він описав усе, як умів: де був, що бачив і пережив, куди закидала його доля. На сьогодні спогади Ілька – чи не єдиний з українського боку найбільший опис важливих подій, які відбулися в нашому краю, зокрема в Коропці. Тут є описи про заснування місцевої «Просвіти», про першу школу, про коропчан-активістів місцевого кооперативного руху. Його спогади залишаються промовистими свідками славної і водночас трагічної коропецької історії.

З молодих років долучився Ілько до осмисленої звитяжної боротьби за державницьку мрію про Незалежність. У простій, але інтеліґентній і побожній родині закладався чесність, мужність, відвага, відданість нації – якраз ті риси характеру, які принесли йому славу і визнання. Перебування на військовій службі у Львові сприяло розширенню світо-гляду, адже то був час національного піднесення серед українців Галичини.

Вже ставши війтом села, діє ще активніше, гуртує навколо себе однодумців і саме на той час Коропець стає містечком високої національної активності. Ідеями національно-визвольної боротьби тут жили усі – від малого хлопця до пароха місцевої церкви, а мешканці навколишніх сіл глибоко поважали коропчан за те, що серед них були патріоти, готові пожертвувати свою працю, майно і навіть життя за волю України.

Через історичні обставини впродовж століть мільйони українців були змушені залишати свою історичну батьківщину й шукати кращої долі у світах. Поруч із хвилями трудової еміґрації широким потоком за межі України, переховуючись від переслідувань і репресій, прямувала та формувалася еміґрація політична. Але, незважаючи на весь тягар життя еміґрантів, вони залишалися свідомими українцями, проживаючи за межами рідного краю, не втрачали надії на утвердження державності, гуманністю та культурно-просвітницькими засобами намагалися наблизити той час. Серед них був колишній коропецький війт.

Складну життєву дорогу Ілька Максиміва можна охарактеризувати словами з поеми І. Франка «Мойсей»:

Все, що мав у життю, він віддав
Для одної ідеї,
І горів, і яснів, і страждав,
І трудився для неї.

Останні роки життя Ілько Максимів провів у французькому Абондані, де знаходився старечий дім для українців. З початку 50-их років XX ст. в Абондані доживали свого віку українці, ті, хто боролися за її волю й Незалежність, намагалися здобути омріяну у віках власну українську державу.

У середині 1980-их років ініціативна група парафіян УАПЦ у Везін-Шалеті, очолювана сином вояка Армії УНР Дмитром Єкчинським, виступила з пропозицією до громадських українських організацій Франції про потребу побудови спільного гробівця землякам, могили яких залишилися без догляду. Задум реалізували. Нагадаю, що Везін-Шалет відомий великою і дружною українською громадою, тут діють православна і греко-католицька українські церкви, встановлений пам'ятник Тарасові Шевченку. Місцева церк-ва Святого Андрія Первозванного є найдавнішим храмом з усіх українських православних церков у Західній Європі.

18 лютого 1990 року відбулося урочисте посвячення пантеону у Везін-Шалеті за учас-тю великої кількості українців, які прибули сюди з Парижа й околиць. При посвяченні могили оголосили збір коштів на пам'ятник для українських діячів доби УНР. І вже 22 квіт-ня 1994 року настав час освячення пам'ят-ника скульптора зі Львова Івана Самотоса. Він становить стелу розміром два на чотири метри. За задумом митця, вона складається з трьох кованих у міді барельєфів, між якими вставлені ґранітні плити з текстом укра-їнською та французькою мовами: «Україна береже вічну пам'ять про своїх синів і дочок у Франції, які присвятили своє життя боротьбі за волю і щастя Вітчизни. Боже, пом'яни їх у Царстві Небесному». Центральна композиція містить великий щит, на якому тризуб, праворуч – князь Володимир, ліворуч – княгиня Ольга. З боків від центральної композиції – барельєфи козака та воїна УПА. Український пам'ятник – один із найкращих на кладовищі у Везін-Шалеті.

На великій могильній бронзовій плиті викарбувані прізвища 45 українців, переважно діячів і політиків періоду УНР. Це, зокрема:

прем'єр-міністр уряду УНР В'ячеслав Прокопович (1881–1942);

генерал Вадим Богомолець (1874–1936);

адмірал Володимир Савченка-Більський (1877–1954);

генерал Іван Башинський (1884–1947);

начальник персональної управи генштабу армії УНР генерал-хорунжий Микола Удовиченко (1886–1931);

перший директор бібліотеки імені С. Петлюри в Парижі Іван Рудичів (1879–1956);

церковний діяч, настоятель православ-

ВШАНУВАННЯ

ТАРАСОВЕ СЛОВО ЇХ ЗВАЛО ДО БОЮ

Саме під такою назвою у Меморіальному комплексі «Дем'янів Лаз» відбувся вечір Шевченкової поезії, присвячений 199-ій річниці «бунтарського будителя» України.

Співорганізатором вечора стала обласна громадська організація «Патріот України» (голова – Сергій Сивачук). На акції зазначалось, що Великий Кобзар поєднав у собі національно-визвольні устремління центру України, карпатських опришків і Гайдамаччини. Тому він і сьогодні є об'єднуючим для нації. Незламності духу в боротьбі за волю вчились у поета і січові стрільці, і вояки УГА, і члени ОУН, і воїни УПА, і учасники селянських повстань.

З коротким повідомленням про участь самого Шевченка в революційному русі середини XIX ст. виступив старший науковий працівник музею Володимир Бакала.

А далі лунало то гнівно-обурливе то тужливо-ніжне поетичне слово Великого сина українського народу у виконанні артистів-аматорів з драматичного гуртка міського народного дому (директор – Марія Корпанюк), а також членів ГО «Патріот України»: Оксани Лабачук – «І мертвим, і живим...»; Зоряни Буї – «Причинна»; Єлизавети Борщар – «Минають дні, минають ночі»; Мар'яни Кузан – «Три літа»; Олександри Равренчук – «Лілея»; Софії Осташ – «Мені однаково...»; Ярослава Вакалюка – «Холодний Яр» та Оксани Ребрик – «Плач Ярославни». У виконанні доглядача музею Ірини Гаврилишин прозвучав романс на слова Шевченка «Така її доля».

Далі до присутніх звернувся голова ГО «Патріот України» С. Сивачук, який відзначив величезну роль поезії Тараса Шевченка у формуванні та розвитку українського націоналізму. Також він зазначив, що співпраця між музеєм і організацією успішно розвивається. На підтвердження цих слів члени організації подарували музею портрет Шевченка.

У завершальному слові завідувач музею Михайло Фреїк подякував присутнім за чудовий емоційно-натхненний вечір і подарував співорганізаторам довідкову літературу і 1-ий номер журналу «Перевал» за 2012 рік, де надрукована стаття про Григорія Голинського, українського шляхтича, командира Гуцульського куреня УСС і УГА, соратника Є. Коновальця і С. Бан-дери, пошановувача поезії Вели-кого Кобзаря, який теж народився 9 березня і був розстріляний «енкаведистами» у Дем'яновому Лазі навесні 1941 року.

ЖИТТЯ «ПРОСВІТИ»

БАВИЛИСЯ І МАЛІ, І ПОВАЖНІ...

На Запусти, в останню неділю перед Великим постом, у Народному домі «Просвіта» бавилися як діти, так і дорослі. Для дітей до 12 років була організована дискотека, де всі разом, взявшись за руки, виконували танець єднання, знайомились одне з одним, а потім ведуча (цього разу – учениця 4-А класу ЗОШ № 7 Юля Іванів) на тлі легкої музики повела всіх у чарівний світ весняного дійства.

На дитячому заході разом з дітьми було багато мам і татусів. А от маленька Іринка Бриндзьо прийшла зі своєю бабусею і була найактивнішою серед дітей: найбільше прочитала віршів Т. Шевченка, виконувала пісні на його слова і казочку, за що отримала від обласної «Просвіти» в подарунок компакт-диск про дитинство великого Кобзаря. А ще в цей день у дівчинки був день народження. Тож усі тепло її привітали.

Олексій Масюк знав найбільше прислів'їв про весну, за що теж був відзначений. Аня Зінько підготувала для дітей різні загадки. А от Аня Стебнова підготувала такі, що ні діти, ні дорослі не змогли їх відгадати. Тож на дитячих дискотеках юні не тільки танцюють, а й усебічно розвиваються, готуючи різні цікавинки, ігри, загадки, прислів'я, казки, пісні, інформацію про пам'ятні події, які відзначаються у певному місяці.

Активну участь у заході взяли вихованці Клубу обдарованих дітей обласної «Просвіти» Влада Німащук, Вікторія Морська, Юля Боднарук і Ма-річка Гураль. У перерві всі з захопленням ще раз дивилися відому-превідому улюблену казку про Колобка.

Організатори мали на меті таким чином відірвати дітей від комп'ютерів. Та й у вихідні для дітей у місті, на мою думку, ще мало заходів.

За якийсь час після дитячої дискотеки велика зала Народного дому «Просвіта» наповнилась статечними чоловіками й поважними панями. Більшість із них систематично відвідують вечори дозвілля «Кому за 40...» і теж з нетерпінням чекають і заздалегідь готуються. Хто пише вірші, щоб прочитати всім, хто готується пісню заспівати, а хто поділитися новими рецептами домашньої кухні, принісши на деґустацію щось смачненьке. А вже тут досхочу натанцюються.

Оскільки зустріч відбулася у Сиропусну неділю, присутніх ознайомили зі звичаями й традиціями нашого народу. Співачка Руслана Денега закликала всіх присутніх у пісні «Єднаймось в Просвіті» гуртуватись у цій славній організації, яка дбає за збереження всього українського. Назар Петрунів заспівав пісню на слова Тараса Шевченка «Світе тихий». У березні ми відзначаємо і день народження незабутнього автора «Червоної рути» Володимира Івасюка. Тому цілком доречною була його пісня у виконанні Анни Лесів «Мальви».

У залі був композитор Мирослав Пастернак, який нещодавно видав музичні збірки. Один зі своїх творів він і виконав.

На вечорі відпочинку співав романси Андрій Гринчак, бізнесмен з Івано-Франківська, який, окрім роботи, закоханий у пісенний світ і своє захоплення передає іншим. Як його, так і Христину Мокринчук слухали з великим задоволенням.

Дуже старалися ті, хто прийшов потанцювати, бо в кінці заходу визначили найкращі танцювальні пари, яким вручали призи.

оркест-ром уперше гастролював за кордоном брав участь у Міжнародних конкурсах, фестивалях.

Михайлина БОДНАР

МИТЦІ

БАЧУ СЕБЕ В УКРАЇНІ

Ігор Шкурган побував чи не в усіх країнах Європи й неодноразово (навіть рік) працював у Польщі в оркестрі державної опери, одержував чимало пропозицій від керівників оркестрів залишитися, але завжди відповідає: «Себе я бачу в Україні».

А народився скрипаль в Івано-Франківську в родині, яка дала світові відомих митців-музикантів, співаків. Малого Ігоря віддали до музичної школи № 2, де у прекрасного педагога Тетяни Халаєвої він крок за кроком опановував гру на скрипці, а вона відкривала перед ним неповторний світ музики і вміння самому творити цю красу. Вже школярем грав у ансамблі скрипалів і в оркестрі. Саме тоді й відчув, що таки буде музикантом, бо іншим себе не уявляв.

Потім було навчання в музичному училищі ім. Д. Січинського у відомого музиканта Олега Герети, грав в оркестрах училища, драматичного театру, якими керували Петро Терпелюк, Володимир Сидорак, а поруч грали досвідчені музиканти, які зміцнювали в ньому прагнення стати професіоналом високого класу. Навіть військова служба проходила в армійському оркестрі ПрикВО, з якої звільнили тільки за два тижні до вступу в консерваторію. Але наполегливість, працьовитість, а також надбаний досвід дозволили добре підготуватись і успішно скласти іспити й потрапити до чудового педагога, професора Львівської державної консерваторії ім. М. Лисенка Лідії Остапівни Шутко.

Згодом одержав запрошення грати в студент-ському камерному оркестрі, яким керував Миро-слав Скорик і Артур Микитка. Саме з цим оркестром він уперше гастролював за кордоном брав участь у Міжнародних конкурсах, фестивалях.

З 1993 року життя поєднує з найкращим колективом – високопрофесійним камерним оркестром «Harmonia Nobile», до якого його запросив тодішній керівник і організатор – сьогоднішній ректор Львівської музичної академії ім. М. Лисенка народний артист України професор Ігор Пилатюк за рекомендацією вчителя, заслуженого артиста України Олега Герети. Саме з оркестром, а також у складі струнного квартету виступав із концертами у багатьох містах Європи. Та як би не зачаровувала культура інших держав, підготовлена до високої музики публіка, завжди тягло додому, до рідних гір, рік, родини, колективу й духу Батьківщини.

У 2003 році з радістю прийняв запрошення відомого дириґента, заслуженого діяча мистецтв Руслана Дорожівського бути концертмейстером і грати в новоствореному симфонічному оркестрі при Прикарпатському університеті ім. В. Стефаника.

Ігор Богданович з дружиною Лесею виховують двох чудових дітей. Донечка Наталя опановує гру на скрипці в студії ДМУ ім. Д. Січинського у відомої скрипальки Любові Литвинчук. І планує продовжити навчання й виступати як солістка, а син Остап навчається у прекрасного віолончеліста, педагога Володимира Банашека, грає в оркестрі. В родині створений сімейний ансамбль, який дарує друзям прекрасну музику, народні колядки. Сім'я любить разом відпочивати, піднімаючись високо в гори за смерековим подихом, вільним вітром, ласкавим сонцем.

Багато задумів має музикант: зіграти музичні твори, які ще ніхто не виконував або забуті, створити нові концертні програми, побувати з концертами в різних державах, взяти участь у фестивалях і конкурсах. Хоч ці задуми вимагають не тільки наполегливої праці, а й коштів. Хотілось би записати твори і фільм про оркестр, який уже 25 років дарує всім шедевральні музичні твори

КОНКУРСИ

ІСТОРІЯ І «ПРОСВІТА»

ПОЛОЖЕННЯ
про конкурс,
присвячений Дню Івано-Франківська

Івано-Франківське міське об'єднання ВУТ «Просвіта» ім. Т. Шевченка проводить XII-ий тур конкурсу творчих робіт **на теми:**

«Товариство "Просвіта" в Івано-Франківську – історія та сучасність»;

«Я і місто Івано-Франківськ»;

« Релігія і «Просвіта» в моєму житті»

в номінаціях: публіцистика, проза, поезія, малюнок, фотографія (в т. ч. родовід у світлинах).

Мета конкурсу: відродження історичної пам'яті, формування національної свідомості, висвітлення просвітницької та сподвижницької діяльності відомих просвітян у минулому й тепер в ім'я розбудови Української держави.

Завдання конкурсу:

1. Викликати інтерес до діяльності «Просвіти».

2. Залучати громадян до пошукової, пізнавальної та дослідницької роботи.

3. Використовувати нові дослідження у виховному процесі.

Матеріали конкурсу мають бути присвячені:

1. Висвітленню життя та громадської діяльності діячів «Просвіти» Івано-Франківська.

2. Висвітленню минулого й сучасного життя «Просвіти» в Івано-Франківську чи Івано-Франківській області.

У конкурсі можуть брати участь жителі Івано-Франківська: учні й студенти навчальних закладів міста та інші зацікавлені особи.

Творча робота повинна мати назву, містити інформацію про її автора – його ім'я і прізвище та керівника (якщо такий є), адресу, навчальний заклад, телефон.

Основні критерії оцінки:

оригінальність та самостійність досліджень;

власна думка і чітко виражена позиція автора;

наукова новизна роботи;

мовно-стилістичний рівень;

практичне значення та художнє оформлення.

Подані матеріали повинні **не перевищувати 10 друкованих сторінок.**

Переможці конкурсу будуть нагороджені поїздкою літературними місцями України, найкращі роботи будуть відзначені товариством «Просвіта», прізвища авторів будуть опубліковані в пресі.

Термін подання робіт:
до 1 травня 2013 року
за адресою: НД «Просвіта»,
вул. М. Грушевського, 18;
тел. (03422) 2-57-91, (0342) 75-05-86,
відповідальний секретар.

Івано-Франківське міське об'єднання ВУТ «Просвіта» ім. Т. Шевченка

СПОРТ

НЕ БУЛО РІВНИХ

У столиці відбувся чемпіонат України з легкої атлетики серед ветеранів (осіб старших 30 років).

У змаганнях взяли участь спортсмени з усіх областей України, Києва та АРК. Наш просвітянин, заступник голови осередку «Світовид» Василь Кричун став чотириразовим чемпіоном України, вигравши біг на 200, 400, 800 і 1500 м.

Наш кор.

АНОНС

ЗАПРОСИНИ

ШИРОКИЙ ЗАГАЛ ІВАНО-ФРАНКІВСЬКА ТАКОГО ЩЕ НЕ ЧУВ!

Федір МИХАЙЛОВИЧ

Напередодні всесвітнього Дня дурнів, себто 1 квітня, один із найкращих поетів-пародистів України, член Національної спілки письменників України **ІГОР ГАВРИЛЮК** лише раз **читатиме власні пародії** на вірші лауреатів Шевченківської премії в галузі літератури – С. Пушика, В. Коломійця, П. Перебий-носа, І. Жиленко, Д. Кременя, Д. Павличка...; **пародії на твори письменників краю** – Н. Стефурак, Г. Турелик, О. Слоньовської, Я. Ткачівського, І. Гавриловича, М. Ткачівської, Н. Чира, М. Дзюби... та **пародії на тексти пісень** авторства І. Білик, О. Пономарьова, «Перкалаби», Л. Боднара, С. Вакарчука, О. Скрипки, О. Бригинця...

ДАТА І МІСЦЕ ПРОВЕДЕННЯ ЧИТАНЬ: 31 березня 2013 р., поч. о 16.00, актова зала Народного дому «Просвіта» (вул. М. Грушевського, 18).

Вхід вільний.

P. S. Кому пощастить, зможе придбати книжки вибраних пародій автора – «Прикарпатські браконьєри» та «Вербові тріолети» за половину вартості...

Літературний музей Прикарпаття

ІЗ ТОГО, ЩО БУДЕ ПРОЧИТА-НЕ...

ПАРОДІЇ І ЖАРТИ ІГОРЯ ГАВРИЛЮКА

ЧОМУ ЩО?..

Вітрець тобі, котрій шепчу щось в лузі я,
Коліна гладить, хоч не має прав...
А ти все – про рефлексії, алюзії,
Що в тебе викликає розкіш трав.

Так, наяву те видно, без ілюзій:
Поетка ти вже майже видатна.
Та все ж бодай у цім безлюднім лузі
Не будь для мене ти така складна.

Іван ГАВРИЛОВИЧ,
«Вітрець тобі, котрій шепчу щось в лузі я»

Ти видатна насправді, без ілюзій.
Я теж – поет і не найгірший, ні!
Чому ж тоді у цім безлюднім лузі
Незрозуміла зовсім ти мені?

Чому до мене ніжно не пригорнешся?
Чому не чуєш співу солов'я?
Чому до мене не туркочеш, наче горлиця?
Чому не чуєш, що шепочу я?

Чи не тому, що вмію тільки заздрити
Я вітру, що торкається колін?..
Ні, щоб самому ніжно їх погладити,
Як робить це, хоча й без права, він...

О, ЩЕ ХОЧА БИ РАЗ ПОНЮХАТИ ТВОЮ КВІТКУ!..

Я вічність тебе не бачив,
Століття – як я тебе слухав,
А вітер-пустун зазначив,
Коли твою квітку я нюхав...

Володимир КАЧКАН,
«Я вічність тебе не бачив»

З тобою не буду кохатись,
З тобою на спацир не піду,
У річці не буду купатись,
І в Черче уже не поїду.

Навряд чи тебе ще побачу,
По сотовім теж не послухаю,
Але, як дитина, заплачу,
Як ще раз тебе не понюхаю...

СПОРІДНЕНІСТЬ ДУШ
(жарт)

Негода – річ звична у місті цьому,
Та добре думати під час дощу.
Пес мене нині приблудний поцьомав
В щоку. Але я йому прощу.

Василь ГАНУЩАК,
«Негода – річ звична...»

Негода, як завше, у місті оцьому.
Признав пес приблудний мене за свого
Й лизнув мені носа, а може, поцьомав,
І я поважаю за вчинок його.

Із ним розділю підвечірок убогий
І щиро собаку поцьомаю в ніс,
Тим паче, що друг мій новий довгоногий
Ще й кістки шматок до підвалу приніс.

Йде дощ і на вулиці швидко темніє,
Тож ми починаємо дружній бенкет...
Я певен, приблудний цілком розуміє,
Про що зараз мріє бездомний поет...

А ТИ – ПУСТЕ

За тебе я так дорого плачу,
Як сніг за дотик сонячний проміння,
Як крапелька весняного дощу,
Що напоїла висохле коріння.

Як пролісок за теплий подих літа,
Як змовкла пісня за високість просині,
Як зелен-лист за позолоту осені...
Якби ти міг усе це зрозуміти.

Ольга БАБІЙ, *«За тебе...»*

За тебе я так дорого плачу,
Як за розлиту нафту риба в морі,
Як стоптана Говерла в Чорногорі
За сходження ґаранта по дощу...
І як за ліки у аптеках хворі...

Як батько за синівський атестат,
Як тракторист навесні за солярку.
Так, як за місце в списку – депутат,
Як дерева за глум людський у парку.

Як картоплі за жуки серед літа,
Як через кризу бідолашні греки.
Тобі, на жаль, цього не зрозуміти,
Бо ти у мене вельми недалекий!..